

1 söndagen i advent

Predikan i Kyrkhults kyrka 29 november 2009

”Ett nådens år”

Sak 9:9-10

Upp 3:20-22

Matt 21:1-9

”Jag har inte tid” är kanske ett rop som ibland har sluppit ur oss. ”Ge mig mer tid så jag hinner med.” Vi kan ha ett ganska besvärligt förhållande till tiden. Kanske är den ibland mer fiende än vän.

Jag tror att vi idag har mindre förståelse för att saker och ting måste få ta tid. Otåligheten har ökat i dagens samhälle. Konsten att vänta har vi börjat förlora. Men det finns tillfällen då det inte lönar sig att försöka skynda på processer. Det finns många goda idéer som inte har fallit i god jord därför att den har lagts fram i fel tid. Ibland måste man vänta in rätt tillfälle.

Men även om vi tycker att vi har ont om tid så ger Gud oss hela tiden mer tid. Idag har han gett oss ett helt nytt kyrkoår, ett nytt nådens år. Vi har gått in i advent, advent som betyder ankomst. Och den som skall komma, den vi väntar på är Jesus Kristus. Advent är alltså en väntans tid.

Men adventstiden är också en förberedelsetid. Under tiden vi väntar så förbereder vi oss för att ta emot den som är på väg till oss. Ja, själva väntan i sig gör oss bättre rustade för Jesus ankomst. Det heter ju att den som väntar på något gott väntar aldrig för länge. Att vänta på det goda gör oss mer mottagliga för det. Om vi genast fick det som vi väntat på så skulle det inte betyda lika mycket för oss. Då skulle vi inte rätt sätta värde på detta. Men om vi får vänta en tid så blir glädjen desto större när vi väl får det.

Själva processen när man väntar ökar vår längtan. Vi blir mer samlade i vårt inre och fokuserad på det vi väntar på. Det är meningen att advent ska få denna funktion i våra liv. En tid av förberedelse, en tid när vi samlar oss för att förbereda vårt inre för Kristus när han kommer.

Idag hörde vi om när Jesus kom till Jerusalem. Han kom som en kung, ridande på en åsna, och folket tog emot honom som en blivande kung. Man jublande och viftade men palmblad. Så länge som de hade väntat på befrielse från romarna, på en egen kung, så visste deras jubel inga gränser. Tänk om deras drömmar skulle besannas nu!

Men när vi talar om att Kristus kommer så kan vi använda alla tre tempus: perfekt, presens och futurum. Han kom en gång till Betlehem, som ett litet barn i krubban. Han ska komma i framtiden: på himmelens skyar, som konungarnas konung. Men vi får inte glömma presens. Han

kommer idag. Han kommer varje dag. Precis som han kom till Jerusalem och templet den gången så kommer han idag till Kyrkhult och vår kyrka. Han kommer till oss i liturgin, i Ordet och i nattvardens sakrament.

Advent handlar om att vi väntar på Kristus. Men vi kan vända på det: det är också Kristus som väntar på oss. I dagens episteltext, i Uppenbarelseboken så säger Jesus till aposteln Johannes: "Se, jag står för dörren och bultar". Där har vi bilden av Jesus som utestängd. Jesus kommer till oss, men släpper vi in honom? Blir han insläppt i våra liv, i vårt hjärta?

"Se, jag står vi dörren och bultar". Jag vet inte hur ni gör när ni ringer på hos någon bekant. Om ingen öppnar hur länge står ni kvar? Själv står jag kvar högst en minut. Men Jesus står kvar och bultar. Det står inte att han knackade på några gånger, sen gav han upp för att kanske försöka vid ett annat tillfälle. Nej, detta är något som pågår. Han ger inte upp. När vi väntar på honom så blir vi snabbt otåliga. Jesus har all tålamod i världen. Han fortsätter att vänta. Jesus slutar inte att bulta, även om det är nedsläckt och tyst och det inte finns några tecken på att någon är hemma.

Det kan visserligen hända att inte alla hör bultandet. Men då har man stoppat öronproppar i öronen, eller så har man släpat fram möbler för att blockera dörren. Eller så åstadkommer man så mycket eget oväsen så man slipper höra när Jesus knackar på. Det finns många fantasifulla sätt att döva Jesus ihärdiga bultandet. Särskilt nu när vi närmar oss julen, då kan uppfinningsrikedomen vara väldigt stor för hur vi ska fira jul utan att blanda in den som julen handlar om.

Men Jesus vill in. Han vill in i vårt julfirande. Han vill in i sin kyrka. Han vill in i våra hem och han vill in i våra liv. Och i epistel så talar han om varför han vill in. Han vill in till oss i ett alldeles speciellt syfte. Han vill bli insläppt för att äta med oss, han vill dela en måltid tillsammans med oss.

Idag blir du inbjuden till en måltid där Kristus själv är värd. En måltid där du får ta emot honom under brödet och vinets gestalt. Mer konkret än så kan Jesus inte komma till oss.

Advent är en tid av längtan och väntan, en förberedelsetid. En tid då vi förbereder vårt inre för att ta emot Kristus. Han som kom till Betlehem en gång. Han som skall komma vid tidens slut. Men framförallt, han som kommer till oss idag. Han bultar på vår dörr och vill att vi släpper in honom. Och då kommer han att hålla måltid tillsammans med oss.